

Provokace jako nejvyšší stadium politického života západního světa v 21. století. Samozvaný dýdžej právě „telavivské kavárně“ pouští pravicové hity. Foto: repro blízkovýchodní štáb ČT, 5. 4. 2019.

A tohle byli jeho adresáti. Osazenstvo kavárny v liberálním Tel Avivu. Mám pocit, že i je to vlastně bavilo. Foto: repro blízkovýchodní štáb ČT, 5. 4. 2019.

doznívá ženský zpěv: *Ona je opravdová, není pokrytec, je ministryní všech.*

U stolků před kavárnou se lidé ohlížejí bojovně jeden na druhého, stmeleni právě skončivší akustickou invazí. Na chodníku se pochichtávají dva členové zpravodajského štábu České televize.

A tohle přesně byl Izrael na jaře 2019. Netanjahu, nebo Antinetanjahu (Gantz). Není skoro jiná volba, takřka každý má vypjatý názor. („Hlavně to nandat těm druhým.“)

Volební noc jsme trávili ve štábu Modrobílých Bennyho Gantze, který se nacházel v Tel Avivu. Pamatuji si, že i tady jsem utíkal před hlasitou hudbou (ne, žádné agitační songy na podporu politiků, jen „normální“ přeřvaná popmusic), která měla vyplnit čekání na první odhady výsledků. Marně jsem opět šířil mezi

„Levičáci! Bibi, nebo Tibi!“ (Bibi je Netanjahuova přezdívka, Tibi je arabský izraelský politik.) Řidič se vyklání z okýnka a s chutí vrhá směrem ke kavárně další slogany. Z reproduktorů se mezitím dál linou taneční beaty.

Nebudeš se omlouvat nepřítelům Izraele, nebudeš před nimi mlčet!

Tu písničku nezvolil náhodou. Je to skladba od jisté Sivan Gurové složená na oslavu pravicové ministryně kultury Miri Regevové, kterou liberálové z Tel Avivu nenávidí. Takže věty jako: *Miri je nejlepší, neomlouvá se nepřítelům Izraele...* zrovna tady musí všem drásat nervy.

A o to přesně muži v dodávce jde. Usmívá se, kyne nakvašenému obecnstvu a ještě deklamuje něco na podporu Likudu nám přímo do kamery. Až pak zařazuje kvalt a pomalu odjíždí.

Zpoza rohu ještě po nějakou dobu

organizátory mítinku zbloudilé české představy o tom, že přece může chvíli být i ticho. V sále převládali vizuálně podobní lidé jako ti, kteří tehdy seděli v oné telavivské kavárně. Benny Gantz a jeho blízcí spolupracovníci se od obecnstva lehce odlišovali. Asi jako když vás na koncert Richarda Müllera doprovodí vášný starší bratr.

V 10 večer se volební místnosti zavřely. Ihned exit polls. Vypadá to na až 37 mandátů pro Modrobílé. To by bylo opravdu hodně. Izraelský parlament má jen 120 křesel. Jásot. Na vlně euforie přichází o půlnoci na pódium Benny Gantz. „V každých volbách jsou poražení a vítězové. A my jsme vítězové.“ Odcházíme někdy ve dvě ráno. Nejdu spát, u počítače sleduju, jak se postupně prokreslují volební výsledky. Během rána nastal čas pro euforii na pravici. Likud a Modrobílí mají shodně po 35 křeslech, ale Likud s pravicovými stranami má většinu 69 mandátů. O týden později většina poslanců doporučila prezidentu Rivlinovi, aby sestavením vlády pověřil Netanjahu. Zdálo se, že je načase odmávat téma voleb a věnovat se jiným věcem.

Jenže všechno dopadlo úplně jinak. Menší pravicová strana s ne zcela běžným názvem Izrael, náš domov, vedená Avigdorem Liebermanem, si postavila hlavu. Netanjahu vládu nesestavil. Zůstal sice premiérem v demisi, ale bez většiny v parlamentu. Poslanci se pak usnesli, že se vypíší nové volby, druhé. Kaše začala houstnout.

DRUHÉ VOLBY: ZÁŘÍ 2019 (MOLDAVAN ZASAHUJE)

„Avigdor Lieberman prostě nechce sedět ve vládě s nikým, ani s pravicí, ani s levicí. Ve skutečnosti mu jde o to, aby se stal předsedou vlády.“

Moderátor Lior Schleien si nervně poklepává prstem na spánek. (Má lehce excentrickou hřívu vlnitých rezavých vlasů, takže imitovat šíleného profesora pro něj není tak těžké.)

Benny Gantz, lehce prkenný bývalý generál, toho času lídr opozice. Právě pronáší řeč ve volebním štábu Modrobílých. Foto: repro blízkovýchodní štáb ČT, 9. 4. 2019.